Un ascens que ha canviat la vida d'un barri

L'ampliació de l'estadi, el fet que pugés de divisió i disputi partits a Primera, la seva convivència amb la UdG i el fenomen de la seva creixent concurrència, han transformat la configuració del barri de Montilivi

Els partits del Girona com a local transformen el barri de Montilivi.

Faltant tres hores per al partit, els cossos de seguretat acaben d'envoltar l'estadi del Girona F.C. Un cèrcol que, a les zones limítrofes a la Universitat, ja va començar la nit anterior.Es tracta del blindatge de seguretat habitual de cada vegada que el Girona F.C. juga de local. Els veïns, avesats, saben que tot el barri es transformarà en les properes hores. Hi ha els qui evitaran passar per allà fins que tot hagi passat i uns altres que n'aprofitaran la proximitat per assistir a l'esdeveniment esportiu amb la família.

Els col·lectius inicien la marxa cap al camp. En poques hores el barri s'omple de gent. En un anar i venir, els bars es veuen plens de gom a gom.Malgrat els 700 aparcaments disuassius de Mas Gri i el pavelló de Palau, el barri encara pateix el problema de l'aparcament i s'ocuparà fins a l'última escletxa que pugui servir d'estacionament. Si juga algun dels equips grans, com el F.C. Barcelona o el Reial Madrid, molts hotels i establiments turístics de tot Girona penjaran el cartell de ple.

Ja se senten els altaveus. El clima festiu contagia les penyes dels equips, que arriben de tot arreu de Catalunya. Al camp, que eleva les seves graderies a un costat de la facultat de Ciències, les cues per entrar al partit creuen el carrer. Hi ha famílies amb els seus fills, banderes del Girona i de l'equip visitant, parades de menjar en què fumegen brases i que despatxen begudes.

A un costat, a la universitat veïna, les classes ja han acabat, però la biblioteca segueix oberta. Cinc dies abans se solen penjar cartells i enviar missatges als alumnes per avisar que hi haurà el matx: els que necessiten estudiar en dies d'exàmens han arribat a obviar que hi haurà partit. A la facultat de Ciències, per la seva banda, hi ha senyalitzat el radi tallat per la policia. El barri, fins poc abans tranquil, es converteix en una espècie de fira, on l'atracció principal durarà noranta minuts i el record dels quals palpitarà en els cors dels seus seguidors. El fervor per veure al Girona F.C. a Primera Divisió arrossega el més indiferent.

És un dels barris de l'Eixample sud que més ha canviat en l'últim temps, Montilivi. Els edificis de l'avinguda Pericot, com les seves cases baixes en les artèries circumdants, les fileres de cases adossades a la part alta o baixa del barri, fan de corredor dels estudiants de la UdG, més de 13.000, que es veuen anar o venir de les

dependències del Campus de la Universitat de Girona [http://www.diaridegirona.cat/tags/universitat-de-girona.html] durant tota la setmana.

És un barri on la gran majoria de veïns, que es coneixien de tota la vida, comencen a veure cares noves pels carrers. I ja no es tracta només del contingent d'estudiants, que varia amb els anys. Quotidianitat que s'ha vist modificada, a més, amb el fet de l'ampliació del nou estadi, conseqüència que el Girona hagi ascendit a Primera Divisió. Canvis, tots ells, que han portat una nova vida al barri, creant l'agost dels negocis limítrofs, especialment als bars, els hotels i els apartaments turístics. Per a gairebé la totalitat de veïns és un mal menor en comparació al somni que el Girona jugui a Primera. «Parla bé del Girona», demanen al periodista molts dels veïns entrevistats desitjosos que el Girona F.C. continui amb la seva ratxa d'èxits.

Una veritable multitud omple els voltants. No importa la calor o el fred. Amb flux i horari propi, els carrers de Montilivi es buiden minuts després de començar la trobada, no queda una sola cadira ocupada als bars, ni un cotxe circulant als carrers d'aquell flux que minuts enrere els havia envaït. El Girona marca un gol, i la celebració recorre els carrers, fins al més arraconat de Montilivi.

Hotels i propietats

Immobiliàries consultades registren un canvi significatiu quant al sector de l'habitatge. S'ha llogat més, el barri té menys habitatges buits. Segons Andrea Antón, de Gestió Montilivi, «hi ha més gent al barri des que el Girona va pujar a Primera, encara que la demanda encara no ha fet pujar els preus de compra i venda, sinó que es mantenen al nivell d'altres barris de Girona».

Xevi Vila, d'Immobiliària Espigul, comenta que l'arribada del Girona a Primera Divisió ha estat un punt d'inflexió. «El canvi de les plantilles i l'augment salarial ha comportat un moviment en un segment d'immobles que ja era actiu i que s'ha revolucionat en poc temps», comenta Vila en referència a les cases de zones limítrofes a l'estadi com Palau, Montilivi o Fornells. «No tot és luxe, però sí que és un segment d'alt nivell. Cal tenir en compte que no solament els jugadors assumeixen aquestes compres o lloguers [/tags/lloguers.html], sinó també que darrere seu hi ha un equip tècnic gran que també necessita allotjament. Esperem seguir la mateixa tònica, ja que és un impuls per a la ciutat que beneficia tots els sectors».

El públic que assisteix al camp des de diferents poblacions també necessita allotjament. Per ser una demanda esporàdica, s'ha vist reflectida en els allotjaments capaços de donar cabuda en un reduït espai de temps, com albergs, hotels i apartaments turístics de Girona. Diversos cercadors d'hotels, com Tripavisor o Booking.com, anuncien a internet «Els deu millors hotels prop de l'Estadi de Montilivi», senyal d'una demanda que creix els dies de partit.

Apartaments Els Químics, un dels establiments turístics més propers a l'estadi, amb 33 habitatges en lloguer, comenten que la demanda fa que estiguin tots llogats segons quines dates, especialment quan juguen el Barça o Madrid, però que la gran ocupació en aquestes dates no ha fet pujar els preus, amb una mitjana de 80 euros per una habitació amb llit doble.

Jordi Mias, director de l'Hotel Carlemany, comenta que també a l'hotel han notat l'augment de demanda els dies de partit en què el Girona juga de local. «La gent de tot Espanya aprofita l'AVE i el fet que la ciutat de Girona sigui a més un punt turístic d'interès, atrau. «Es veu gent amb les seves samarretes de tot arreu, i fins i tot en partits importants, gent que no és de Catalunya o d'Espanya, però que desitja veure jugar el Barcelona o el Madrid, i que escull veure'l a Girona per conveniència de preu i fàcil accés a la ciutat. Tant de bo això sigui una tendència que es repeteixi al llarg dels anys», comenta Mias.

La Universitat

En el temps en què es va pensar en la Universitat de Girona [http://www.diaridegirona.cat/tags/universitat-de-girona.html] com un «petit Oxford», el fet que l'estadi del Girona estigués en el mateix perímetre que el Campus no va resultar un impediment, sinó part d'un complex major d'una ciutat amb projecció al futur. Però la Universitat va créixer, des de llavors, no solament en la matrícula dels seus alumnes, sinó a l'espai utilitzat. I el Girona ascendit a Primera ha ampliat l'estadi.

Jesus Colprim, degà de la Facultat de Ciències, les aules de les quals són, de tota la UdG, les més properes a l'estadi –els separa tan sol un carrer–, no creu que aquella idea del petit Oxford amb què es va materialitzar el centre d'estudis es vegi acotada per l'ampliació de l'estadi o la seva quota de seguidors. «No creiem en la dualitat universitat /futbol. En cap moment em sembla que el futbol necessiti que la universitat marxi, o que la Universitat necessiti que marxi futbol. Jo crec que podem conviure pacíficament», assenyala el degà.

Colprim no ho veu com un problema, sinó una possibilitat de cara al futur si tant la quota d'estudiants com la de seguidors del Girona F.C. creixés. «A la Facultat de Ciències ja estem al màxim de capacitat, si no creixem és perquè la Generalitat [http://www.diaridegirona.cat/tags/generalitat-de-catalunya.html] no ens dona recursos per créixer més. Si, malgrat tot, així fos, en un futur de quatre o cinc anys vista continuaria sense afectar-nos. Com que els partits es juguen a la tarda no és un problema».

El degà de Ciències es mostra especialment content de tot el que viu el Girona F.C. «Jo sempre poso l'exemple del Futbol Club Barcelona. Està al costat de la Universitat, tenen un pàrquing compartit, i els dies de partit no s'hi pot aparcar. Ambdues entitats s'han acostumat al fet que hi hagi una bona comunicació entre ells. Per què no

ens hem d'adaptar nosaltres?», comenta en referència a la bona comunicació i la posada en marxa aconseguida pels diferents organismes implicats des que el Girona ascendís a Primera Divisió.

Per la seva banda, Àngels Merino, directora de les Biblioteques de la Universitat de Girona, defineix que l'encaix de la Biblioteca del Campus Montilivi no ha estat senzill. «No solament perquè és una biblioteca que obre el cap de setmana, sinó també perquè obre de nit en les hores en què es juguen els partits. El cas més simptomàtic és quan arriba l'època d'exàmens i obrim fins a les tres del matí, quan hi ha dies en què a la biblioteca hi ha gran quantitat d'estudiants».

«Hem hagut d'engegar un sistema d'informació, a través de cartells i correus electrònics, perquè els estudiants estiguin avisats, especialment perquè no aparquin als voltants i siguin conscients que compartiran estudis amb el Girona de local. Cinc dies abans avisem per correu electrònic i amb cartells que pengem a la biblioteca», comenta la directora de les Biblioteques de la UdG.

Merino assegura que ha ajudat el fet que, a tot moment, hi ha hagut una comunicació molt fluïda amb l'Ajuntament i amb la policia municipal: «Tenim via directa amb ells per a qualsevol problema que pugui haver-hi, i crec que ho hem sabut portar bé». «Pensàvem que corríem perill que els lavabos i les instal·lacions es fessin servir de manera indeguda, o que la gran quantitat de gent portaria problemes de seguretat als estudiants, però no ha estat així. Crec que, en general, s'ha resolt bé i els estudiants ho entenen».

Els veïns

La gran majoria de veïns consultats, simpatitzants o no del Girona F.C., veuen amb bons ulls el fet que l'estadi d'un equip de Primera Divisió es trobi al mateix barri. Ja només el somni assolit de l'ascens és una alegria i un orgull per a la ciutat i no troben cap inconvenient a conviure-hi. «Les molèsties es compensen amb tot allò bo que viu el Girona, amb jugar partits contra els grans equips com el Barça o el Madrid, amb el somni d'algun dia guanyar la lliga», comenta un dels veïns consultats.

La part més propera a l'estadi, el barri de cases adossades que s'inicia poc després dels edificis universitaris, és potser on s'han materialitzat més queixes per l'ampliació de l'estadi. Si bé el fet que als voltants hi hagi un estadi no és nou, l' utilitza des de fa anys (1970), sí ho és l'acens i que el pas d'espectadors hagi augmentat radicalment.

A la residència universitària, la més exposada als sorolls de l'estadi, diversos estudiants comenten que quan juga el Girona F.C. la megafonia no els deixa estudiar, i que hi ha hagut diverses queixes sobre aquest tema a

l'administració de l'edifici. Encara que, com és un fet que es repeteix cada dues setmanes, molts d'ells l'obvien o decideixen anar a estudiar a biblioteques del centre. «La veritat és que s'origina un soroll que deixa estudiar poc, així que vaig a un altre lloc, faig altres coses», comenta un dels estudiants consultats. «Llavors què han de dir els del barri dels Corts, que cada vegada que juga el Barcelona de local han d'anar a una altra banda? Això és impossible, cal saber conviure els uns amb els altres. El mateix succeeix amb el Girona, en molt menor escala, no veig l'inconvenient», assenyala un altre dels estudiants entrevistat.

La zona, plena d'espais verds, com els Jardins de Vicenç Albert Ballester i Camps, o gran part de la pujada per l'avinguda Montilivi, sol ser aprofitats pels veïns per treure a passejar les seves mascotes o sortir a córrer i caminar. Fet que no succeeix els dies de partit, quan molts veïns prefereixen evitar els espais verds de Montilivi per la gran concurrència que envoltarà el partit. «Moltes vegades gairebé no es pot passar, no solament pels cotxes, sinó per la gentada, així que preferim marxar fora», comenta una altra de les veïnes consultades.

Ramón Ternero, president de l'Associació de Veïns de Montilivi, afirma que el balanç de l'ampliació de l'estadi i el pas a Primera del Girona F.C. ha estat positiu. «Seguim rebent algunes queixes, especialment del tema de l'aparcament, encara que crec que ara, estant a Primera, és molt millor que fa un any. Hi ha un cordó policial exhaustiu. Abans es podia aparcar en la mateixa rotonda de l'estadi». «Hi ha veïns que es queixen que qualsevol escletxa la veuen com un lloc apte per estacionar el cotxe, i per això ells mateixos han posat pals i pedres en alguns llocs. També són freqüents els embussos en sortir, on per aconseguir la ruta una hora o hora i mitja no te la treu ningú. Fa falta una millor connexió amb el transport perquè la gent no agafi el cotxe», assegura Ternero.

El tema més important segueix sent el de la neteja, segons el president de l'associació. «En zones boscoses, o de parcs, com les que té el barri, un sol paper, un plàstic, canta molt. Però malgrat tot això, els veïns solem dir que estem contents, que fins ara l'organització ha estat molt bona i que tota la resta és un mal menor que s'arreglarà amb el pas del temps ja que el que de debò importa és veure el Girona a Primera».

L'agost dels bars

Darrere del mostrador del bar TAT, tota una família d'immigrants xinesos: els grans repartint-se la feina, els nens acabant els deures del col·legi. Els seus amos agraeixen el canvi del barri per l'afluència de clients. Encara que el seu propietari recorda un dia en què ultres del Madrid van muntar tal embolic que van haver de cridar la policia, els ultres no solen ser freqüents.

Els amos del bar A ½ Camí, de l'avinguda Montilivi, també es mostren contents del canvi que ha produït el nou estadi i la condició del Girona a Primera Divisió, ja que, com els seus amos indiquen, els dies de partit cobreixen per si sols la falta de clients d'altres dies.

El Girona F.C. va començar a jugar a Primera poc després dels atemptats de Barcelona, quan les mesures de seguretat feien que es mirés tot amb lupa. Per aquest motiu, es va fer un radi de seguretat molt gran. I que ha seguit vigent, malgrat que l'alerta ja no és la mateixa. Per a molts veïns les mesures de seguretat són excessives, segons comenta els propietaris de l'A ½ camí. Uns altres, en canvi, agraeixen que els partits ampliïn el blindatge al barri.

El bar més afectat pels partits del Girona és el que es troba en un lateral de l'edifici de la Facultat de Ciències, just davant de l'estadi. El seu propietari, Paco Jiménez, comenta que el bar s'omple per complert els dies en què el Girona juga de local i que gràcies a això el seu negoci cobra vida, tant per a ell com per als seus empleats. Paco Jimenez no ha vist violència o agressió de cap mena i, assegura, les disputes entre els equips no van més enllà de comentaris com «demà juga el Bilbao, a aquets els hi cobres doble».

«Per a nosaltres ha estat una cosa molt bona, per la nova vida que ha donat a tot Montilivi, alguna cosa tan bona com que cada any hi hagi més estudiants», comenta el propietari del bar qui, més encara com a seguidor del Girona, dels que senten l'equip com a propi, no pot sinó alegrar-se de la nova era del club.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona/2018/02/18/ascens-que-ha-canviat-vida/896580.html?utm_source=rss